

Cello

Ruim een week lang wordt in het Muziekgebouw aan het IJ de Amsterdamse Cello Biënnale gehouden. Met concerten, lezingen, masterclasses, concoursen en... dagelijks om half 10 Bach & Breakfast. Of u het ontbijt daar wilt nuttigen, moet u natuurlijk zelf weten maar elke dag speelt een andere topcellist een van de beroemde cellosuites van Bach. Een inspirerender begin van de dag kan bijna niet.

De cello is het instrument dat me het meest in het hart raakt. Dat is niet altijd zo geweest. Als tiener was ik een fan van de Beatles, door mijn vader aangeduid als langharig tuig met sigarenkistjes als instrument. Maar hij was dan ook een Beethoven-liefhebber.

De klassieke concerten waar ik met school naartoe moest, zag ik als straf. Tot - ik zal een jaar of 15 zijn geweest - daar op het podium van het Haagse Congresgebouw Godfried Hoogeveen stond, nu al jaren eerste cellist van het Amsterdamse Concertgebouworkest. Hij speelde de hoofdrol in Don Quichot, van Richard Strauss. En hij wérd deze dolende ridder, deze dwaze held. Klassieke muziek? Zo gek nog niet. Gisterochtend toog ik naar het

Muziekgebouw aan het IJ voor de vierde cellosuite van Bach. De regen klettert keihard op het glazen dak van de ruimte waar vooraf koffie kan worden gedronken. Bij de garderobe worden paraplu's ingeklapt en regenpakken uitgetrokken. Een moeder troont haar twee kinderen met zich mee naar het uitzicht op het IJ met de belofte 'kom, we gaan bootjes kijken'.

In de zaal, met op het podium nog slechts een cello, zegt een mevrouw achter me verwonderd: „Ik denk iedere keer dat ik hem al hoor, maar de melodie zit gewoon in mijn hoofd.” Tegen de muren zijn een paar cello's geparkeerd. De in zwart gestoken cellist Giovanni Sollima vult even later in z'n eentje het hele podium en houdt zijn toehoorders een half uur in betovering.

U kunt nog tot en met komende zaterdag úw hart laten aaraken.

door Kirsten Coenradie

